

V. Свирачъ Янко на панаиря.

Въ с. Миловидово настѣпиха праздници. По случай праздника на селската църква Св. Богородица въ селото ставаше *съборъ* и панаиръ. Идваха много гости отъ околнитѣ села. Молѣха се въ църква Богу, паза-руваха на панаира и се веселѣха.

Край църквата на голѣмата поляна ставаше пазаръ. Въ разни дѣсчени бараки и дюкенчета — палатки, се мѣдрѣха за проданъ: маниста, кърпици, чаши, разни сладкиши за ядене и т. н. Тукъ-тамъ се разхождаха продавачи на книжки за прочитъ, край пѣтя пѣеха слѣпци.

И тази годинѣ бѣ дошелъ множество народъ. Цѣли редици разпрѣгнати каруци, коне, купища сѣна. Говоръ, смѣхъ, викове, кавги се размѣсваха съ плача на дѣцата, съ цвилене на конетѣ и съ силния звѣнъ на конскитѣ звѣнци. Прѣмѣнени дѣвойки, на групи на групи, се разхождаха между търговскитѣ дюкенчета и хвърляха жадни погледи къмъ манистата и герданитѣ...

Дѣца сновѣха на всѣкадѣ. Нѣкой потракваха съ дрънкалки, други носѣха симидъ, а трети държеха купени книжки.

— Погледни, Сашко, какъвъ гжсокъ ми купи дѣдо, се хвалѣше едно бузесто момче и рѣфаше една бѣла симидена пита.

— Не на гжска, а на конъ прилича.

— Гжска, гжска е, ето клонъ, шия...

— Не. Конъ е, ето опашка, ето грива... Дай ми да го опитамъ...

— Не. Не си го давамъ.

— Дай ми кжсче отъ опашката...

— Не давамъ... Азъ ще си поиграя съ него...

Мамо, мамо, погледни, дѣдо ми купи симидено конче съ златна опашка! — се хвалѣше дѣтето и се затича къмъ майка си.

Край единъ книгпродавачъ се трупали други дѣца. Разгледвали картинки, чудѣли се, нѣкои запитвали за съдържанието.